

เอ็กซ์ไฟล์เดือนเมษายน ๒๕๕๔

บันทึกการเดินทาง

เดือนนี้ผมแทบไม่ได้ไปไหน แม้แต่ในช่วงหยุดสงกรานต์ เพราะตั้งใจจะทำงานหลายอย่างให้แล้วเสร็จ และไม่ชอบเดินทางช่วงเทศกาล ถึงกระนั้นก็ต้องเดินทางไปเป็นกรรมการสอบที่สภามหาวิทยาลัยสองครั้ง เพราะเกรงใจผู้ใหญ่ที่เอ่ยปากบ่นว่าหายหน้า แผลงเหมือนกัน หลาย ๆ ครั้งที่เป็นกรรมการสอบ ผมถูกบ่นว่าใจดี ช่วยตอบแทนคนถูกถาม สอบไม่ผ่านก็ให้แก้ตัว ก่อนปรับตก และเขียนคำถามให้ก่อนกลับบ้าน แผลงกว่านั้นคือ หลาย ๆ คน ทั้งที่ได้คำถามไปเป็นแรมเดือน กลับไปสอบใหม่ก็ยังไม่รู้อะไรเหมือน ๆ เดิม ผมสรุปสั้น ๆ ว่า ปัญหาวิศวกรไทย คือ มักฝังใจเชื่อสิ่งผิด ๆ เพราะสิ่งผิด ๆ มันแลดูง่าย ง่าย ๆ เดินทางเดือนนี้ ไม่ต้องถามว่าได้อะไร เพราะจ่ายค่าเดินทางเกือบหมื่น ได้ค่าเบี้ยประชุมครั้งละพันกว่าบาท กินข้าวมือเดียวก็หมดแล้ว

APRIL- 2011

วันที่	จาก	ไป	เที่ยวบิน	Departure time	เพื่อ	
4	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	YCHAA4 (5,890 บาท)	
กรรมการสอบภาคีวิศวกรพิเศษ สภามหาวิทยาลัย (วันที่ 4)						
6	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	15.35		
17	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG	17.50	YCHAA4 (3,285 บาท)	
18	กรรมการสอบภาคีวิศวกรพิเศษ สภามหาวิทยาลัย (วันที่ 18)					
19	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG	15.35	YCHAA4 (2,610 บาท)	

อากาศยาน A300-601 HS-TAB HS-TAC HA-TAD และอากาศยาน A330-343X HS-TEP HS-TEQ และ HS-TER และนามพระราชทาน “ศรีอินชา” “ศรีอยุธยา” และ “อุทุมพร”

อากาศยาน A300-600 ซึ่งถือว่ามีจำนวนมากที่สุดในฝูงบิน และประจำการบินมานาน กำลังถูกทยอยปลดระวาง และแทนที่ด้วยอากาศยานรุ่นใหม่ วันนี้ อากาศยาน A300-601 ทะเบียน HS-TAB พระราชทาน “ศรีอินชา” HS-TAC “ศรีอยุธยา” และ HA-TAD “อุทุมพร” ถูกแทนที่ด้วยอากาศยานพิสัยไกล A330-343X HS-TEP HS-TEQ และ HS-TER ทั้งสามลำสวมนามพระราชทาน “ศรีอินชา” “ศรีอยุธยา” และ “อุทุมพร” ตามลำดับ

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ A300-601 HS-TAB "ศรีโอโนชา" ๒ A300-601 HS-TAC "ศรีอยุธยา" ๓ A300-601 HS-TAD "อุ้มทอง" ๔ A330-343x HS-TEP "ศรี โอโนชา" ๕ A330-343x HS-TEQ "ศรี อยุธยา" และ ๖ A330-343x FWWYQ to be HS-TER "อุ้มทอง"

สงกรานต์ของใคร

ผมจะต้องใช้ชีวิต และผ่านเดือนเมษายนอย่างยากลำบาก ต้นเดือน หลายคนทยอยกลับบ้าน ผมยังต้องคุมสอบ และตรวจข้อสอบหลายวิชา คือ การออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก ของนิสิตมหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ๑๘๐ คน นักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ๖๖ คน และอีกสามรายวิชาของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี คือ เขียนแบบวิศวกรรม ๒๙๙ คน วิศวกรรมทาง ๙๙ คน (แลปฏิบัติกาที่รับผิดชอบอีกเท่าจำนวนคน) การออกแบบอาคาร ๒๗ คน และปฏิบัติการโครงสร้าง (เฉพาะการทดสอบคานคอนกรีตเสริมเหล็ก) อีกเท่าใดก็ไม่รู้ จำได้ว่า วิชาสุดท้าย ส่งเกรดในวันประชุมเกรดของคณะ คือ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ พอดี เป็นอันว่าสงกรานต์ปีนี้ ไม่มีเวลาแม้แต่จะวางแผน เทียว หรือพักผ่อน แต่ก็ยังดีที่มีเวลาให้หยุดทำงานที่คั่งค้าง สงกรานต์ปีนี้จึงไม่ใช่สงกรานต์ของผมเหมือนเช่นทุก ๆ ปี

รุ่งขึ้นวันสงกรานต์ จำได้ว่า ตื่นเช้า ทำงานที่บ้านอย่างเงียบ ๆ ไม่คิดจะไปไหน ช้างบ้านผม มีบ้านหลังหนึ่ง ที่ส่วนใหญ่จะปิดประตูเงียบเหงา ที่ทุก ๆ ปีลูกหลานจะพาเพื่อน ๆ ไปรวมตัวกันเล่นน้ำ ส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น ไปจากกรุงเทพฯก็มี ที่น่าสนใจเพราะพอเริ่มสายใกล้เวลาออกเล่นสาดน้ำ จะเปิดเพลงกระหึ่ม คงจะมีซิติ์เพียงแผ่นเดียว เพราะตั้งแต่ผมไปสอนที่อุบลราชธานี ได้ยินทุกปี ปีนี้ก็เช่นเดิม หากแต่บางเพลงหายไป เข้าใจว่าคงเบื่อ ฟังแล้วรู้สึกคุ้นเคยดี ตกบ่ายผมอาบน้ำหมาสองตัว เพราะไม่ได้อาบน้ำให้เขามานานหลายสัปดาห์แล้ว ส่วนอ กสองตัวอาบน้ำเมื่อหลายวันก่อนนี้ งานที่ทำ เป็นการเตรียมสัมมนาอาจารย์ ที่กำหนดจะไปที่ปากช่อง ระหว่างวันที่ ๑๘ ถึง ๒๐ เมษายน ๒๕๕๔ หลังจากนั้น ต้องเตรียม PowerPoint บทความวิศวกรรมศึกษา ในการประชุมวิชาการ วิศวกรรมศึกษา และประชุมสมาคมบดีวิศวกรรมศาสตร์แห่งประเทศไทยที่หาดกระแสนภูเก็ต

สงกรานต์ปีนี้ มีลูกศิษย์สองสามคน แวะไปเยี่ยม และกินข้าวมือเย็น (หาร้านยากหนักหนา เพราะใคร ๆ ก็กินก็เที่ยว) คือ พรพจน์ บุปผา เอกลักษณ์ ทวีเดช สามาน สิงห์คง ทั้งสามรายเป็นลูกศิษย์ที่ภาควิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี รุ่น ๑ ๓ และ ๔ พรพจน์ และสามานชวนผมไปกินข้าว ตอนค่ำวันที่ ๑๔ ส่วนเอกลักษณ์แวะไปเยี่ยมค่ำวันที่ ๑๕

สามวันที่ปากช่อง

สัมมนาอาจารย์ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีนี้ จัดที่ปากช่อง ระหว่าง ๑๗ ถึง ๑๙ เมษายน ๒๕๕๔ สถานที่จัด เป็นโรงแรมใกล้เขาใหญ่ บรรยากาศร่มรื่นดี นึกแล้วเสียดายหนักหนา สมัยยี่สิบปีก่อนเคยสำรวจถนนลาลองในพื้นที่นี้ มีที่ดินหลายแปลงที่ชาวบ้านเสนอขาย สองเหตุผลที่ไม่ได้ซื้อไว้เพราะ หนึ่งไม่มีเงิน หรือไม่มีอำนาจวาสนา (ที่ดินบางแปลงต้องใช้อำนาจวาสนา จึงจะได้โฉนด ไม่เอาดีกว่า เพราะเสี่ยงถูกยึดคืน) หากเป็นทุกวันนี้ต้องเพิ่มอีกหนึ่งเหตุผล คือ คงไม่มีเวลาไปอยู่ หรือไปทำให้เกิดประโยชน์

การโยกย้ายสถานที่สัมมนา ก็เพื่อต้องการให้คนไปร่วมจำนวนมาก ผมว่าเรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้จริง บ้างบอกว่าควรสัมมนาที่มหาวิทยาลัย ที่บริเวณใกล้เคียง เพราะไปไหนไกล ๆ เสียเวลาทำงาน เคยทำเช่นนั้นแล้ว พบว่า หลาย ๆ คนหายตัวรวดเร็ว เพราะใกล้บ้านใกล้ครอบครัว แต่หากไปสถานที่ไกล ๆ (อ้างว่าไปเปิดหูเปิดตา) หลายคนก็ไปเปิดหูเปิดตาอย่างเดียว โดยแทบไม่ได้ประชุม หรือสัมมนา และหลาย ๆ คนก็พาลไม่ไปเพราะเหตุผลว่าติดราชการงานสำคัญ

นอกจากสัมภาษณ์ ผมก็ต้องใช้เวลาสำรวจสถานที่ และถ่ายรูป ไว้ใช้สอนหนังสือ ลองดูตัวอย่างก็แล้วกัน ว่ารูปไร้สาระเพียงใด

(ซ้าย) ฟันฉนวนกันความร้อนที่หลังคาแผ่นโลหะ (Metal sheet) ทำให้ผิวขรุขระไม่น่าดู แต่ก็ใช่วิธีที่ง่ายดี (ขวา) ใช้แผ่นมุงโปร่งแสง (Translucent) เพื่อใช้แสงจากธรรมชาติ หรือประหยัดไฟ โดยเฉพาะพื้นที่ใช้สอยที่ไม่ใช่ที่ชุมนุมคน อาทิ ทางเดิน ห้องน้ำ

พบเห็นบันได และทางลาด อดไม่ได้ที่จะถ่ายรูปไว้ดู ทางลาดซ้ายมือคงตั้งใจทำเพื่อคนพิการ แต่ชันไปหน่อย และพื้นผิวทั้งสองระดับขรุขระมาก คงตั้งใจสร้างบรรยากาศให้เหมือนเมืองไนอิตาลีมากที่สุด ผมว่าคนพิการคงไม่เสี่ยงขึ้นด้วยรถเข็นแน่ ๆ (ขวา) บันได และทางลาดโถงด้านหน้าโรงแรม คงตั้งใจออกแบบให้ตอบสนองสองวัตถุประสงค์ คือ สำหรับพนักงานเข็นรถขนสัมภาระของแขกขึ้นลง และอาจให้คนพิการใช้ประโยชน์ แต่หากมองต่ำลงมา เห็นว่า ทั้งสองกรณีลำบากพอ ๆ กันเพราะถนน และบาทวิถี หรือทางเท้า ต่างระดับกันกว่า ๐.๑๕ เมตร หากจะให้พนักงานขนกระเป๋า และคนพิการใช้งานได้ หรือใช้งานสะดวก ควรทำ Curve-cut-ramp (เป็นแบบไหนดูรูปข้างล่าง)

ตัวอย่าง Curve-cut-ramp (สองรูปซ้าย ถ่ายที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ โดยนายช่างอนันตศักดิ์ ประภัสสร)

แวะถ่ายรูป ทั้งสองรูป ผศ.ดร. วิวัฒน์ พัวทัศนานนท์ กรุณาถ่ายให้

(ซ้าย) โครงหลังคาโถงโรงแรม เป็นทรงงอบหรือทรงตะลุ่ม แต่เรียกเป็นทางการก็คงถือว่าเป็นปั้นหยา (Hip) ชนิดหนึ่ง ด้วยรูปทรงที่ว่า จันทันหลักที่พาดเสาทั้งสองตัวจึงกลายเป็นตะเม่สน

ปริมาณเหล็กเสริมต่ำสุด

จำได้ว่า เมื่อประมาณปี ๒๕๔๐ ที่เริ่มสอนหนังสือวิชาการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก ผมพูดเรื่องปริมาณเหล็กเสริมต่ำสุดในองค์อาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ตามมาตรฐานวสท. ข้อ ๔๗๐๐ มีคนกังขา และถามกันมาก อีกทั้งยังไม่เข้าใจข้อยกเว้นของการตรวจสอบดังกล่าว เชื่อว่า วิศวกรกว่าร้อยละเก้าสิบเก้า ในเวลานั้น แทบไม่เคยตรวจสอบ และบังเอิญโชคดีว่า กรณีที่ปริมาณเหล็กเสริมต่ำสุดมากกว่าเหล็กเสริมที่ต้องเสริมเพื่อต้านทานโมเมนต์ดัดนั้น ไม่ค่อยเกิด เหตุที่มาตรฐานออกแบบ กำหนดปริมาณเหล็กเสริมต่ำสุด (Minimum steel, A_{s-min}) ในองค์อาคารต้านทานแรงดัด ยกเว้นแผ่นพื้น ว่า ต้องเสริมเหล็กไม่น้อยกว่า

$\frac{\sqrt{f'_c}}{4 \cdot f_y} \cdot b_w \cdot d$ หรือ $\frac{1.4}{f_y} \cdot b_w \cdot d$ โดยที่ f'_c, f_y มีหน่วยนิวตันต่อตารางมิลลิเมตร (เมกะปาสกาล) เพราะหากการแตกร้าวเนื่องจากหน่วยแรงดึงในคานคอนกรีต หน้าตัดขนาด $b \times h$ จะถูกต้านทานโดยเหล็กเสริม แปลว่าอย่างไรเสียก็จะต้องมีเหล็กเสริม ปริมาณเหล็กเสริมดังกล่าวได้จากการสังเคราะห์ แล้วประมาณการค่าตัวแปรต่าง ๆ จนอยู่ในรูปง่าย คือเหลือตัวแปรเฉพาะกำลังครากของเหล็กเสริม พิสูจน์ง่าย ๆ จากสมมูลของแรงอัดในคอนกรีต และแรงดึงในเหล็กเสริม (กรุณาตรวจสอบด้วยเพราะทำไปพิมพ์ไป ผม่วงนอนจนไม่มีสมองจะตรวจสอบตัวเอง)

แรงอัดในคอนกรีต = แรงดึงในเหล็ก (ที่ภาวะใช้งาน)

$$\frac{1}{2} (0 + 0.7 \cdot \sqrt{f'_c}) \cdot b \cdot \frac{h}{2} = f_s \cdot A_s$$

หาก $0.8 \cdot h \approx d$ และ $f_s \approx 0.6 \cdot f_y$ จะได้

$$\frac{1}{2} 0.7 \cdot \sqrt{f'_c} \cdot b \cdot \frac{(d/0.9)}{2} = 0.6 \cdot f_y \cdot A_s$$

หรือ $A_s \approx \frac{\sqrt{f'_c}}{4 \cdot f_y} \cdot b \cdot d$

หากลองกำหนดให้ f'_c มีค่าไม่เกิน 30 MPa

$$A_s \approx \frac{\sqrt{30}}{4 \cdot f_y} \cdot b \cdot d$$

$$\approx \frac{1.4}{f_y} \cdot b \cdot d$$

ข้อยกเว้นของข้อกำหนดนี้ (ขลย เว้นแต่จะได้เสริมเหล็กไม่น้อยกว่า 1.34 เท่าของค่าที่คำนวณได้) มีประโยชน์ในกรณีที่หน้าตัดคานนั้นใหญ่โตเกินความจำเป็น ที่จะต้านทานแรง อาทิเช่น คานลึกทั้งหลายที่ใช้

รับบันได หรือทางลาด และทำเป็นแผงราวกันตกในตัว จบถึงทุกวันนี้ ก็ยังคงต้องอธิบายเรื่องนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ผมพบบทความที่ผมเขียนร่วมกับท่านหัวหน้าภาควิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี (ผศ.ดร.เกรียงศักดิ์ แก้วกุลชัย) ในวารสารสมาคมคอนกรีตไทย พบเห็นในเว็บไซต์ของสมาคมด้วย ในบทความดังกล่าวใช้หน่วย metric ที่นักศึกษา และวิศวกรไทยคุ้นเคย ลองไปอ่าน หรือ download ไฟล์ได้ที่ <http://www.thaitca.or.th/index.php/journal/48-journal07/106-2010-11-13-20-12-30>

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนนี้ขึ้นปีใหม่ไทย มีวันหยุดหลายวัน ผมอยากพักผ่อน และเที่ยวเตร่ อยากรออยู่กรุงเทพ เพราะไม่ได้อยู่กรุงเทพช่วงสงกรานต์หลายปีแล้ว แต่ไม่มีโอกาสอย่างที่บอก มีจดหมายตกค้างตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๓ และมีนาคม ๒๕๕๔ คนถาม หรือเขียน คงสร้างบ้านเสร็จไปแล้ว และดำผมหลายตลบ อยากรู้ก็ตาม ผมตั้งใจจะตอบ และเพิ่งจะมีเวลาดูเมล์เก็บตก

Date: Sat, 11 Dec 2010 02:48:16 +0000

รอยต่ออาคาร อาจารย์ครับ มีเรื่องอยากได้คำแนะนำครับ ผมจะต่อเติมบ้าน แต่พื้นที่ชั้นสอง (ใหม่) อยากทำเป็นระเบียง ซึ่งจะต่อจากพื้นบ้านหลังเดิมกรณีที่เทคอนกรีตมาชนกับบ้านเดิมเราจะป้องกันน้ำที่รั่วซึมที่รอยต่อนี้ เพื่อไม่ให้รั่วมาห้องที่ต่อเติมชั้นล่างด้วยอะไรดีครับ ผมควรเว้นรอยต่อที่จะชนกัน แล้วใช้ซีเมนต์ Grout (ผลิตภัณฑ์ ๗๐๑) มาเชื่อมจนเต็ม หรือเว้นรอยต่อที่จะชนกันแล้วใช้ซีเมนต์เกรด (ผลิตภัณฑ์ ๗๐๑) มาเชื่อม แต่เว้นไว้แล้วใช้โพลียูรีเทนปิดร่อง (ผลิตภัณฑ์ ๖๐๓) ขอความเห็นและคำแนะนำด้วยนะครับอาจารย์ ขอพระคุณอย่างสูงครับอาจารย์ mhong007@hotmail.com

สถาพรตอบ ขึ้นชื่อว่ารอยต่อระหว่างอาคารเก่า และอาคารใหม่ ย่อมเกิดปัญหาโลกแตกสองเรื่อง คือ ทรุดตัวต่างกัน และน้ำรั่วซึม หากจะป้องกันปัญหาที่ต้นเหตุ ต้องสวมหัวใจสถาปนิกตอบว่า ก็ใช้หลังคา ซายคา มุงบริเวณรอยต่อเสียเถิดครับซึ่งทำได้ไม่ยากเลย แต่ก็คงให้สถาปนิกเป็นผู้ออกแบบให้ เพราะต้องให้สวยงาม ใช้งานต้องตามวัตถุประสงค์ รอยต่อเก่าและใหม่ ควรเว้นห่างกันถูกต้องแล้ว หากไม่ได้ใช้งานมากนัก เช่น คน

เดินไปมา หรือมีรถเข็น (เช่น ในอาคารสาธารณะ) ก็ปล่อยเหลี่ยมมุมไว้ที่อู ๆ เช่นนั้นแหละ จะอุดช่องว่าง หรือไม้ ก็ได้ (รูปที่ ๑)

รูปที่ ๑ ตัวอย่างรอยต่อระหว่างอาคาร ที่เว้นช่องไว้ และไม่ได้อุดช่องว่าง และมีหลังคาคลุมกันน้ำรั่วซึม แต่มีปัญหาเรื่องการทรุดตัวแตกต่างกันเล็กน้อย (เพราะน้ำหนักที่ถ่านลงฐานรากด้านอาคารเก่า และอาคารใหม่พอ ๆ กัน)

แต่หาก ต้องใช้งาน กลัวแตกบิ่นเพราะแรงกระแทก ก็เสริมจุกด้วยเหล็กฉากเสีย ช่องว่างนั้นจะอุด หรือไม้ก็ได้ รอยต่อแบบนี้ หากเป็นบนพื้นใช้งานสาธารณะ หรือบนพื้นสะพาน ก็มักเว้นว่างไว้ เพราะเวลาฝนตก หรือทำความสะอาด ทั้งน้ำ และตะกอนฝุ่นผงจะระบายลงล่างได้ (รูปที่ ๒)

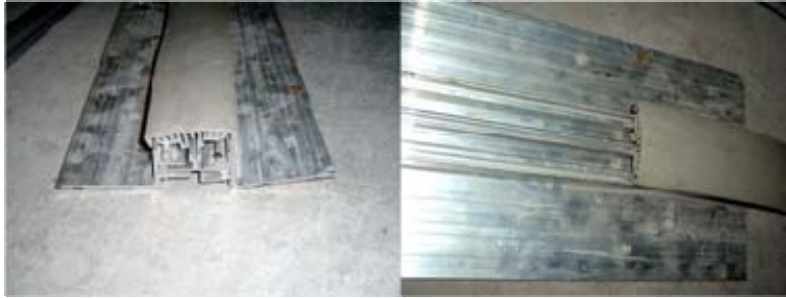
รูปที่ ๒ ตัวอย่างรอยต่อที่เสริมจุกด้วยเหล็กฉากที่มุมแนพื้น หรือคาน (ซ้าย) ปล่อยว่างไว้ หรือ (ขวา) อุดด้วยวัสดุยืดหยุ่น (Joint sealant) เพื่อป้องกันรั่วซึมได้ ที่แนบมา ผลิตภัณฑ์ ๖๐๓ เป็นวัสดุจำพวกนี้ แต่ต้องเข้าใจว่า วัสดุเหล่านี้ ก็คล้าย ๆ กับ sealant ที่ใช้อุดรอยต่อระหว่างอ่างอาบน้ำกับงานก่อ หรือตามวงกบเหล็ก อลูมิเนียมของบานประตูหน้าต่าง ย่อมมีอายุใช้งาน จะก็มากขึ้นกับคุณภาพผลิตภัณฑ์ แทนที่จะใช้วัสดุเหล่านี้ ผมเคยเห็นบางแห่ง เขาใช้ Water stop กันยัดระหว่างอาคารเลย แต่นั่นเป็นกรณีอาคารสร้างใหม่ทั้งคู่ แต่ต้องการมีรอยต่อระหว่างอาคาร Water stop อายุใช้งานนานกว่า Sealant ครับ

รอยต่ออีกแบบหนึ่งเรียกอุปกรณ์กล แนวคิดคล้าย ๆ กับใช้ Water stop แต่ว่าเป็นกลไกที่สร้าง หรือ ทำด้วยโลหะ (ประกอบเข้ากัน) กลไกแบบนี้ พบได้ในรอยต่อสะพาน และอาจมีแถบพลาสติกสังเคราะห์โค้งมนครอบด้านบน ไม่ใช่เพื่อป้องกันน้ำ แต่เพื่อให้คนเดินไม่สะดุด หรือรถเข็นไม่สะดุด (รูปที่ ๓ และรูปที่ ๔)

รูปที่ ๓ ตัวอย่างรอยต่อที่

เป็นอุปกรณ์กล

รูปที่ ๔ แถบพลาสติก

ครอบรอยต่อ

ส่วนผลิตภัณฑ์ ๗๐๑ นั้น เป็นวัสดุจำพวก Non-shrink (ไม่หดตัว) ใช้สำหรับซ่อมแซม

25 มีนาคม 2011 9:58

นึกถึงอาจารย์เสมอ เรียนอาจารย์ สถาพร กระผม เคยเรียนวิชาวิศวกรรมขนส่ง วิศวกรรมการทางกับอาจารย์ ทีม. เทคโนโลยีมหานคร วิศวกรรมโยธารุ่น ๓ ประมาณปี ๒๕๓๘ - ๒๕๔๐ นวิชาความรู้ และแนวคิดของอาจารย์ มาใช้ปฏิบัติงานอยู่เสมอ และยังมีนึกถึงอาจารย์อยู่เสมอ เดิมผมชื่อ นายอุดมศักดิ์ บุญรอด ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นนายธนคม บุญรอดขณะนี้ดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ สำนักก่อสร้างทางที่ ๓ ผมส่งรูป มาด้วย เพื่อ อาจารย์อาจจำผม ได้ชื่นชมผลงาน ของอาจารย์ทางเวป ไซด์ด้วยความเคารพ ธนคม บุญรอด th918459@hotmail.com

สถาพรตอบ สวัสดีครับ เมล์ที่ส่งมานานแล้วผมไม่ได้ตอบ เพราะเป็นช่วงสอบที่ยุงมาก แต่ขอบอกว่า ผมดีใจมาก ที่ลูกศิษย์ยังจำผมได้ ทั้งที่ผมก็มีโอกาสได้สอนเพียงสองวิชา รูปสามรูปที่ส่งแนบมา ผมเอาไปเที่ยวรอดใครต่อใคร และเล่าให้ใคร ๆ ฟังด้วยความภาคภูมิใจ มันเป็นเหมือนยาชูกำลังในยามท้อแท้แหละครับ หากติดตามเวปไซด์ ก็คงรู้ว่า จากกันกว่าสิบปี ชีวิตผมยังคงไม่เปลี่ยนไปมากนัก พอ ๆ กับนิสัย หรือสันดาน แต่เห็นห่างจากการทำงาน ไปสอนหนังสือ จริงก็ยังทำงานอยู่แหละ แต่ไม่ค่อยจะได้หาเงินจากไปจนแทบจะกลับมาไม่ได้แล้ว หากไม่อาศัยบุญเก่าที่ทำงานมาเกือบ ๒๐ ปี ป่านนี้ก็คงไม่ได้เป็นวิศวกรแล้วแต่ผมก็คงเกิดมาเพื่อเป็นแบบนี้แหละตำราวิศวกรรมทาง และขนส่ง ปรับปรุงไปจนคนเรียนรุ่นเก่าแทบจำ

ไม่ได้แล้วแปลเป็นภาษาไทยมานานแล้ว เพราะตำราวิศวกรรมทาง ผมใช้ขอ รศ.ช่วยบอกที่อยู่ด้วย ครับ ผมมีของจะส่งมาให้ คงเป็นซีดี ข้อมูลต่าง ๆ ทั้งคอนกรีตเสริมเหล็กและวิศวกรรมทาง ตำราวิศวกรรมทาง กำลังปรับแก้สารบัญ และดัชนีสืบค้น เดือนไหนเงินเหลือผมจะถ่ายสำเนาส่งให้ (เนื้อหา ๑๓ บท ๖๐๐ หน้า ภาคผนวก ๔๐๐ หน้า) ขอคุณที่ระลึกถึง ขอคุณพระช่วยให้มีความสุขความเจริญ ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ครับ

Date: Fri, 15 Apr 2011 16:31:24 +0700

กราบเรียนอาจารย์ที่เคารพครับ (ข้อความในเมลล์ เขียนในจดหมายแนบ -Attachment) หายไปทั้งหมด

eakkaluk_88@hotmail.com

สตาพรตอบ สงกรานต์ไม่ไปไหน ทำงาน review paper โยธาแห่งชาติ ๑๑ paper อ่างงานของผู้ข้อกำหนด ตำแหน่งวิชาการ รองศาสตราจารย์ หนึ่งคน ผู้ช่วยศาสตราจารย์หนึ่งคน เตรียมนิเทศนักศึกษาฝึกงาน คู่มือ นักศึกษาใหม่ ปฐมนิเทศผู้ปกครอง ฯลฯ ๑๗ เมษายน เข้ากรุงเทพ ๑๘ เป็นกรรมการสอบภาคีวิศวกรพิเศษ ๒๔ ถึง ๒๖ สัมมนาอาจารย์ที่เขาใหญ่ อาจขับรถโพล์กลับกรุงเทพ ๔ ถึง ๖ พฤษภาคม ประชุมสมาคมบดี วิศวกรรมศาสตร์ ที่ภูเก็ต (ผมมี International paper ด้วย เรื่อง ... การสอน Drawing มั่ง ดังระเบิด) ๑๒ ปฐมนิเทศผู้ปกครอง ๑๓ ไปที่สภามหาวิทยาลัยอีกครึ่ง กลับมาสอบสัมภาษณ์ Admission ภาคพิเศษ ฯลฯ พอดีเปิดเทอม เริ่มการเดินทาง (ไม่รู้จะหาเวลาไหนไปผ่าตัด) สวัสดีปีใหม่ครับ

สามเณร สงกรานต์ และบ้านร้างไข่

ผมได้ดูรูปถ่ายในเฟสบุคของนักศึกษานิติศาสตร์คนหนึ่ง (ธนิษฐ์ ภูวานคำ) ซึ่งเป็นแฟนประจำเอ็กไฟล์ ในช่วงปิดภาคฤดูร้อน ธนิษฐ์กลับบ้านที่อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ได้เป็นอาสาสมัครช่วยเหลือการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ภาพเหล่านี้ ดูจากไฟล์ ถ่ายก่อนสงกรานต์ (๙ เมษายน ๒๕๕๔) ดูแล้วคิดถึงอะไรหลายอย่าง ท่านจะคิดเหมือนผมไหม

(ซ้ายไปขวา) ๑ หมู่เณรน้อยรอบิณฑบาตรหน้าบ้าน สังเกตมีเณรฝรั่งด้วย ๒ เจ้าของบ้านบอกลูกว่า ช่วยออกไปใส่บาตรแทนแม่ แม่แต่งตัวไม่เรียบร้อย หนูน้อยจึงออกมาล้างมือ ๓ ตักข้าวใส่บาตร ๔ เณรเปิดฝาบาตรรับข้าว ทั้งหมดนี้ สอนผู้ใหญ่ว่า แม้เป็นเด็กแจกเช่นกัน แต่สถานะแตกต่างกัน ทุกคนต่างทำหน้าที่ของตนเอง สังคมย่อมดี จิตใจย่อมงดงาม

สังคมตื่นตกใจกับพระสงฆ์ทำ Planking สามเณรน้อยเหล่านี้ก็ซุกซน ตามประสาเด็ก กวาดใบไม้ เผลอใบไม้ ปีนป่านต้นไม้หน้าเวียนหัว เหมือนลิงทะเลโมมากกว่าสามเณร ท่านลองหลับตานึกดูว่า ปิดภาคฤดูร้อน เด็ก ๆ จำนวนมากไม่รู้จะทำอะไรที่ไหน โดยเฉพาะเด็กที่พ่อแม่ทิ้งไว้ตามลำพังกับญาติผู้ใหญ่ เพื่อไปขายแรงงานในเมืองหลวง ไปขายล็อตเตอรี่ หากได้บรรพชาเป็นสามเณร มีข้าวกิน มีเวลาได้เล่นชมน้อยลง ฝึกฝนกลมกล่อม กลางจิตใจ ย่อมดีกว่าอยู่เปล่า ๆ จะให้บวชแล้วบรรลอรหัตถ์ก็คงเป็นไปไม่ได้ ต้องบอกว่าได้แค่นี้ก็ดีถม

เณรน้อยในทุ่งกว้าง ในบรรดาภาพทั้งหมด ภาพนี้ บาดตาบาดใจ เพราะทำให้ผมนึกถึงคำกล่าวของช่างภาพ ที่ถ่ายทำภาพ “บ้านร้างไซ” อดีตหมู่บ้านแห่งแล้ง กันดารยากจน ในจังหวัดสุรินทร์ (จนแม่แต่ร้างไซแล้วก็โบยบินหนี) ผู้คนหนุ่มสาวอพยพไปอยู่เมืองใหญ่ เพื่อขายแรงงาน เหลือเพียงเด็กและคนเฒ่าคนแก่อยู่อย่างรอความหวังหรือสิ้นหวัง ทุกคนเติบโตขึ้นก็คิดจะไปแสวงหาความมั่งคั่งในเมืองใหญ่ แล้วมีใครกลับชนบท ถ้อยคำที่ช่างภาพท่านนั้นเขียนว่า “Shall some of you come back home, boy?” อย่างไรก็ตาม อีกเพียงสิบกว่าปีที่ผ่านมา บ้านร้างไซโด่งดังไปทั่วโลกด้วยความช่วยเหลือ และการนำสารของกลุ่มคนไทยและคนต่างชาติที่ได้สัมผัสเรื่องราวของบ้านร้างไซ เมื่อ Designer ชื่อก้องโลกทุกสำนักเรียกใช้แต่ผ้าไหมทอมือจากบ้านร้างไซ เพียงแก่งเดียวในประเทศไทย จนแม้คราวประชุมผู้นำ APEC ในประเทศไทย เสื้อที่ท่านผู้นำสวมใส่ก็ตัดจากผ้าไหมทอมือจากบ้านร้างไซแห่งนี้ วันนี้บ้านร้างไซคงดีขึ้นมาก แต่ยังมีอีกนับพันนับหมื่นหมู่บ้านในประเทศไทยที่กำลังรอเวลา รอคนหนุ่มสาวกลับไปช่วยพลิกฟื้นให้ตื่นตามโลกาภิวัตน์ หรือเราคิดแต่จะพึงพาคนต่างชาติ